

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“
виносять: в Австрії:

на цілий рік 24 K
на пів року 12 K
на чверть року 6 K
на місяць 2 K

За границю:

на цілий рік: зі щоденною ви-
сылкою 7 доларів або 14 рублів;
з висылкою двічі в тиждень 6 до-
ларів або 12 рублів; з висылкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Поодинокі число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний деньник.

„Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска“. — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім
неділь і руских свят о 5 год.
по полудні. — Редакція, адміні-
страція і експедиція „Руслана“
при ул. Хмельовського ч. 15, II.
поверх. Експедиція місцева
в Агенції Соколовського в пася-
жі Гавсманя.

Рускися звертає ся лише на
попередню засторогу.

Рекламація лише неопечатані
є вільні від п. та. — Оповіст-
звичайні приймають ся по ц.
20 с. від стрічки, а в „Надіст-
нім“ 40 сот. Подяки і приватні
донесення по 30 сот. від стрічки

Любов ворогів — чи ненависть.

I.

Є в життю хвиля, коли чоловік забуває
на свої злидні і клопоти, а думка ліне по
над сіру буденщину в країну ідеалів. Там він
відітхне і покріпить свої сили до дальшої
праці. До таких хвиль належить Різдво Хри-
стове. Тоді йдуть на зустріч поривам чистого
серця і часописа. Кожда, як уміє використо-
вувати наш святоточний настрій до своїх цілей.
Часом ударить редакция щасливо у високій
тон справжньої ідейности, але деколи розмах
не удасть ся, а читач замість піднесла гадок
дістає в святоточній одежі — полову.

Ще пів біди, коли передплатник має кри-
тичний хист, та певні вироблені засади. Але
є і такі читачі, що того рода статі читають
безкритично, з одушевленням, а бундючні фра-
зи приймають в захваті за чільне зерно люд-
ського розуму. Так удасть ся не раз журналі-
стови перемишлювати у світлогляд читача гад-
ки, які він в іншій часі і в іншій формі об-
прокинув би з обуренням.

Се склонує мене кинути правдиве сві-
тло на гадки висказані в „Ділі“ при нагоді
сегорічного Різдва Христового. Представивши
Христа, яко основника Царства мира і любо-
ви, переходить відтак автор передовиці до
наших обставин і зазначає, що ідеї Христові
є нездійснені.

Вра в мир і любов се лише злуда, чу-
дові сні, а між тим життя має свої зелісні
закони. Тож і нам по думці автора, не шука-
ти в ідеях Христа надії на ліпшу будучину,
лише в зелісних життєвих законах, бо лише
тоді станемо сильно і подужаємо ворожу пе-
ремогу. З окрема Христовий закон любови
супроти ворогів давав би лише зброю їм про-
ти нас, тому ми не сміємо любовю обдаро-
вувати наших ворогів.

Нічого й казати! Гарний привіт! Тому,
що явив ся на землі, щоби оснувати царство
мира і любови. Я волів би, щоби того рода
поклін Ісусові пішов в непамять, але з огля-
ду на се, що многі звикли безкритично при-
своювати собі погляди ширені часописами,

особливо тоді, коли подібні гадки виривають
на патріотичній основі — годі згадану пере-
довичку лишити без відповіді.

Лише дуже поверховне і неточне знан-
ня Христової науки може вложити в чийсь уста
такую нісенітницю, немов би наша віра вима-
гала нагинання шиї під неволю тиранії, та за-
боронювала борбу з напастю ворога.

Христос учив вправді і ділом і словом
любоби ворогів, але учив також борби із
злом. Він, правда, удерював Малха поранено-
го Петром, старав ся довести до розкаяня
зрадника Юду, а навіть, коли се не повело
ся, ще приятелем его називав, — на Хресті
молвив ся за своїх розпинателів. Але він умів
бути і грізним для людської злоби. Він картав
остро книжників і фарисеїв, вигнав бичем
перекупців з церковного притвора, а навіть
Петра назвав раз сатаном.

Що сам робив те і нам приказав чини-
ти. Приказав нам любити наших ворогів, бла-
гословити тих, що нам кленуть, добро твори-
ти тим, що нас ненавидять і молити ся за
тих, що нам творять напасть. Але що не все
ся заповідь обов'язує, свідчить инший Его
висказ, що не приніс на землю мира, але
меч.

З сего слідує, що не можна брати ви-
сказів Христових у відірваню і їх самовільно
інтерпретувати, але треба основно пересту-
диювати Его кодекс, а що се не кожному да-
не і не все вистарчає, то найбезпечніше по-
слухати голосу одинокої міродатної інтерпе-
раторки Христової науки — католицької Цер-
кви. А она уложила вже в практичну систему
слова Христові і учить, як треба ворога лю-
бити: треба ему добра бажати, его майно і
честь шанувати, в нещастю дочасним, чи ду-
шевним ратувати.

Чи ж навіть нехристияни сего не захо-
вуть? Чи любов ворогів не уходить в цілім
культурнім світлі за чесноту? Ми певні, що і
дутичний співробітник „Діла“, коли стріне ся
з журналістом ворожого табору, не відвертає
ся від нього схиною, але поздоровить его че-
мно. Так само соромив би ся, коли би окле-
ветав его, уважав би своїм обов'язком звер-
нути своему політичному, чи личному против-

никови довг, чи згубу. А вже коли би хотів
случай, щоби він виратував его від неминучої
смерті, чи морального упадку, то певно не
соромив би ся до сего признати прилюдно.
Словом, кождий культурний чоловік уважає
своїм обов'язком так заховувати ся супротив
особи ворога, як сего вимагає Церква і я не
можу зрозуміти, як можна теоретично пере-
чити се, що виконує ся в практиці!

І ся любов ворогів, се не є ніякий здо-
буток найновіших часів. Прецінь історія
старинного світа учить, що і грецькі жовніри
у виїмкових обставинах братали ся з полі-
тичними ворогами, вязали ся з ними в щирі
присязи. А поганська етика уміла оцінити
сей благородний порив серця, дарма, що се
не конче було пожадане із стратегічних згля-
дів. А козацьке побратимство, чи се не доказ
що і наш нарід знав сей закон любови воро-
гів. А міжнародне воєнне право, що оно є, як
не точно определений закон любови ворогів
серед окремих обставин? Наконєць прига-
даю подію з перед кількох місяців Вєї та-
млять, як то якийсь нещасний манаж звирів
ся перед д-ром Охримовичем із своїм намі-
ром убити гр. Баденія. Др. Охримович хіба
не належить до політичних приятелів сего
последного, а однак чув ся обов'язаним осте-
речи маршалка перед грізною небезпечкою.
Чи се не доказ, що Христовий закон любови
ворогів даєть ся дуже добре погодити з при-
родним розумом?

Не лише даєть ся погодити, але він є
висновком здорового розуму, а тим самим
він є природним правом, хотів зіпсована
людська природа тяжко приходить до пізнання
того закона, а ще тяжше приходить ся їй
склонити до дійсного береження сего закона.

II.

Не згідне також з правдою, мов би хри-
стиянська любов ближнього гасила енергію
реакції на кривду. Прецінь Христовий закон
не виключає навіть війни, яка є крайнім ви-
разом реакції на кривду, хотів війна дає на-
году до морального одичіння і ненависти. Тим
менше виключає Христова етика політичну
борбу в рамках конституційного горжнсько-

го життя. Шануючи особу ближнього, маємо
право противити ся его діяльності, коли она
шкодить нам дочасно, чи на душі — і се
друга, відворотна сторона науки Церкви про
наші відносини до ворогів. Теревеннями про
покірне нагинане карків під ярмо тиранії, л-
кими люблять воювати противники христия-
нської етики, кривдять ся не лише тяжко
католицьку Церкву, але і тих добродушних чи-
тачів, що такими нісенітницями дають ся пе-
реконати. Кождий пересічний інтелігент знає
з історії всіх часів, що ніхто не мав тверд-
шого до нагинання карку як свідомі христия-
ни і нігде історія не виказує ліпшої школи
сталих характерів, як саме в Христовій Цер-
кві. Знов же кривдять згадані деньникарі і
своїх читачів, бо очернюючи Церкву і її нау-
ку, лишають читачів найуспішнішого серед-
ника до образования характерів.

Якжеж, спитає може дехто, чи не учив
Христос, аби не противити ся злу, але тому,
що хоче здерти з тебе верхню одіж, каже да-
ти і спідню, а як хто ударить тебе в праве
лице, каже наставити і ліве? — Так, але се
відносить ся до кривд, яких дізнаємо на сво-
їй власній особі. Чоловікови вільно (з мали-
ми виїмками) зречи ся своїх личних прав, і
се Христос дораджує з важких причин, але
не вільно нікому, що діляє в імені народа,
занапасти права того народа. Іншими сло-
вами: Покора і уступчивість є вказана в жи-
ттю приватним і що до своїх личних прав, але
не є вказана в життю прилюднім. Се і вия-
снює, відки бере ся в тім самим християнній
раз зрозуміла сила волі, а другий раз покора
і уступчивість аж до позорів рабства. Прав
Божих, чи ближних уміє правдивий христия-
нин боронити по геройски, а зі своїх личних
прав він зрікає ся. Одна і та сама наука ка-
же ему в різних обставинах ріжно поводити
ся, а все последовно, характерно і чесно.

А якжеж з миром і любовю, що приніс
Христос на землю? Не вже се справді „лю-
віз і недосяжні мрії?“ Христос приніс мир,
але не всім, лише людям доброї волі. Отже
тим, що живуть в згоді з голосом власної со-
вєсті, приніс внутрішній мир. Перед Христом
люди не знали цілі свого життя, ні середни-

Біда в шопі.

По народному звичаю, вся служба свя-
щенника в Л. вночі по Святім вечері не кла-
ла ся спати, тільки, тільки, поповиши, колядувала в
теплій кухні досить довго, потім балакала, а
нарешті здрімала ся за столом і так проку-
няла до досвітку.

Досвіта перший збудив ся кільканай-
цятьлітній пастух Василь, убрав козушину,
затягнув шапку на уха і пішов до шопи брати
сіно для худоби. Двері шопи не були зачинені,
але се не здивувало Василя, бо їх мало коли
замикали на колодку. Він і без світла звав
де в шопі брати сіно, отже без страху і пе-
вним кроком подав ся в праву сторону темної
шопи, простягнувши вперед себе руки, щоби
не вдарити ся о що.

Підійшовши до сіна, почав микати его,
де засягнув. Нарав ему коло ніг щось озвало
ся: Гу-гу! Сей голос був такий несподіваний
і дивний, що Василь відразу задеревів, мур-
шки пробігли ему плечима і головою і він
випустив сіно, яке вже мав в руках, на землю.
Тоді в низу знову щось озвало ся страшно і
гу-гу! А ту в шопі так темно! Нічогісенько не
видно!

Василь кинув ся без памяти в двері шо-
пи, впав на порозі, зірвав ся як опарений і
за хвилину був у кухні. Ціле тіло на нім тря-
сло ся, лице зблідло, щокі тремтіли, як від
морозу. Трохи не на смерть переляканий, він
успів лише крикнути: „Ратуйте! біда в шопі!“ —
і майже без сили звалив ся на лавку.

— Яка біда? — скрикнув і собі фірман
Гриць, зірвавши ся на рівні ноги з лавки.

— Де біда? — спитала перенуджена ку-
харка Гануся, що збирала ся вже розкласти
огонь під кухню.

— В шопі в сні! — ледви вимовив Ва-
силь. — Будить єгомостя, най ідуть зі свя-
ченою водою!

— Сьмій ся, хлопча! Яка там може бути
біда? От я зараз сам піду — відповів від-
важний Гриць.

Справді Гриць вийшов. Підняв із зе-
млі якийсь птак і пішов просто до шопи. На
порозі станув. Було тихо. Ступив кілька кро-
ків і знову пристанув. Здавало ся ему, що чує
сопане, але се може корови в сусідній стайні
сопіли. Ступив ще крок, аж ту нараз у сні:
гу-гу! Одним скоком був уже Гриць на подві-
рю, а за хвилину в кухні.

— Що там? — спитала кухарка.

— На правду біда якась! — відповів

Гриць непевним голосом. — Я ще не чув та-
кого голосу. Може би єгомостя збудити?

Але заким єгомостя збудив ся, уже їмось
надійшла до кухні.

— Чого Василь так скричав?

Василь і Гриць уже троха опам'ятали ся
і розповіли їмості докладно про незвичайне
диво. Нема сумніву, що в шопі в сні сидить
якась „біда“ — і найрозумніше було би збу-
дити єгомостя, аби покровив шопу свяченою
водою. Худобі треба давати їсти, а тут ані
гадки приступити.

— Та яка там може бути біда? — ди-
вувала ся пані дому, але непевність закрала
є і в її душу і она, подумавши, пішла буди-
ти чоловіка.

Минула добра хвилинка, як до кухні увій-
шов уже одягнений в кожух єгомостя. В руці
мав грубу палицю.

— Засьвітліть ліхтарню!

Засьвітляли. Гриць взяв у руки гралі, Ва-
силь ніс ліхтарню. Вєї три пішли до шопи.
Там було тихо. Навіть коли увійшли до сере-
дини, ніщо не відозвало ся.

— Де біда? — спитав священник.

— Там у сні! — відповів Василь неда-
леко порога.

— Посьвітлі!

Василь обернувся у той бік світла.

— Ходім, Грицю!

Гриць наставив проти себе гралі, єго-
мостя палицю і оба пішли в кут, де була біда.
Ще не дійшли, як у сні щось озвало ся:
гу-гу!

— Та се свиня! — скрикнув єгомостя.

— Та де свиня! Адже вона у хліві!

— Ану, піді, Василю, подиви ся, чи є
льоха в хліві?

Василь скочив на подвірє і по хвилі
з далека крикнув: нема!

— Ну! бачате! Отсе й буде наша біда!

Василь знову посьвітлив і всі три пере-
сьвідчили ся, що се справді в сні була без-
рога, котра вліш: а собі вночі в хліві, опи-
сля на морозі змерзла і зайшла до шопи за-
гріти ся.

Василь своїм очам не вірив і за кару,
коли перегоняв безрогу до хліва, дав їй кіль-
ка добрих патики.

ків, якими могли би ту ціль досягнути. Христос умирив той моральний біль людського серця, зрівноважив людського духа... засяяв мир в серцях людських. Тим же не приніс повного дочасного щастя, не прогнав болю, смутку, не прогнав борби із злом. Протино полишив вічну борбу за собою, борбу добра із злом, тому каже, що привів меч.

Так бачимо, що Христова етика не стоїть в ніякій суперечності з дочасними змаганнями нашого народу. Она їх не лише, не пригломшує, але противно кріпить до борби з ворогами, а всякі противні розмовання, хотіли би не знати в якій святоточній формі висказані — се або невіжество, або свідомо лож, — а в дальшій послідовності і Геростратова прислуга добродушному читачеві.

Ще свіжі в нашій пам'яті обходи в честь Шашкевича та торжественні бесіди. Щож спонукало его до праці для добра свого народу? Ненависть до ворогів, чи любов до свого? В его писаннях нема і сліду ненависті. „Судило ся нам послідніми бути“, каже він майже наївно, а коли треба би сказати конче, чому то так судило ся, то Шашкевич згадує лише загально про „тучі і бурі“, від котрих народи нашому „на довго вдрімало ся“. — А проте его ідеї були досить сильні, аби розбудити нині вже так всесторонне життя Галицької Русі. Скоро признаємо Маркіянові вплив на розбудження нашого життя, то признаймо, що ненависть ворога не є потрібна до добути народи долі... що любов до свого народу сама вистарчає.

Може ще кого цюкають та славна байдужність нашого мужика. Та се ще велике питанне, чому наш нарід такий терпеливий і байдужний на свої кривди, чи із недостаті ненависті, чи може попри темноту ще й неуміле або і несовісне політичне виховання его з нашої сторони. — Я доси мав щастє до посяд де народи не доставало початкової просвіти, отже треба було все починати „аб о во“. І скажу з досвіду, що любов до свого рідного є достаточною підмогою і заохотою для наших селян до праці над власним добробутом. Нетакана ріля видає обильні плоди, а байдужність і зневага приходять аж опісля через несовісну роботу або й самолюбство непокликаних приятелів. Та тоді не помагає вже такий середник політичної освіти, як ненависть до ворогів. Під подихом любови наш селянин запалює ся під подихом ненависті.. що найменше і то скоро зневірює ся.

о. Ю. Г.

Міжнародний ехаристичний конгрес у Відні. (12. до 15. жовтня 1912).

З президії конгресу.

1. Що се міжнародний ехаристичний конгрес? Міжнародний ехаристичний конгрес се сходина людей всіх станів католицького світа для попертя віри в присутність Ісуса Христа в Найсвятійших Тайнах і для скріплення найтіснішої життєвої спільності з Христом. Називає ся „ехаристичним“ конгресом, бо св. Ехаристія, або Найсвятійші Тайни престоло мають становити осередню точку і ціль цілих сходин, через що скріплює ся віра в присутність нашого божественного Спасителя в Найсвятійшій Тайні престоло, проголошує ся отверто перед цілим світом, а через прийняте св. Причастія католицьке життя і католицька праця в кождім стані, віку і роді розбуджує і поновжує ся.

2. Чи міжнародний ехаристичний конгрес є конечно потрібний? В нашій, убогій на віру часі стало ся з кожного погляду річною konieczною устроювати такі торжественні сходина, щоби віру у слабих підтримати, боязливым вляти відвагу ісповідання і погорду до людської трусливості а прилюдности виказати, як нерозмірний, безконечний скарб уділяє ся в св. Причастію в якій небудь життєвим положенню.

3. Чи були вже частішійше такі конгреси? Відбуло ся вже 22 ехаристичних кангресів. В тім першій у французькій місті Ліле, осьмий в Єрусалимі, шіснадцятий в Римі, дев'ятнадцятий в Кольоні, двадцять

першій в Монреаль в Америці, двадцятьдругий в році 1911 в Мадриті.

В конгресі в Мадриті взяв участь король, під якого покровом зібрав ся конгрес, а також корольська родина, міністри і війско; всі они зложили Спасителю в Найсв. Тайні утаємному належний поклін, а Г. В. король уважав великою честью для себе прийняти в своїй палаті кардинала-легата. Св. Отця, чудесний примір високої думки, який послідували нотаблі Мадриту, віддавши свої палати до розпорядимости значнішим учасникам конгресу, як духовного так і світського стану.

4. Де відбуде ся міжнародний ехаристичний конгрес в 1912. році? На 1912 рік визначено як осідок міжнародного ехаристичного конгресу резиденцію Австрії Відень. Перший раз опроведе ся торжество міжнародного ехаристичного конгресу в межах Австро-Угорщини. Тож мусить залежати католикам Австро-Угорщини на тім, щоби конгрес уладити як найторжественніше; всі вищі і нижші стани суспільності мусять дружно змагати до того, щоби сей світовий конгрес переведено достойно і при як найбільшій числі учасників. Его Величество Цісар обняв вселаскавіше покров над конгресом.

5. Коли відбуде ся міжнародний ехаристичний конгрес? Речинець конгресу визначено на час від 12. до 15. жовтня, отже на час пригрозий для далеких і близьких учасників зі всіх народних верств.

День 12. жовтня є памятковим в році, бо в сім дни 1683 року король Собіський, прийнявши з своїм війском св. Причастіє, вирушив з Каленбергу до Відня і поміг освободити Відень, а разом з тим і цілий захід від турецької навали. Кінцевий день конгресу, день 15. жовтня, є святом Пр. Д. Марії, котрий власне на памятку освободження Відня святкує ся з особливими торжествами. Отже дні конгресу є разом патриотичними днями.

6. Як представляти ся буде конгрес? В честь Пресв. Тайни будуть в мітрополічній церкві св. Стефана відправляти ся єпископами і священниками понтифікальн Божослуження з проповідями перед і після полудня. Крім того відбудуть ся кожної днини святоточні збори.

В інших, біля площі св. Стефана положених церквах відбудуть ся такі самі торжества для членів різних народів, а для нарад винанято відповідні комнати.

В честь Пресв. Тайни будуть украшені улиці, особливо ті, якими поступати ме 15. жовтня торжественна процесія.

В кожній церкві столиці мають приступити до св. Причастія численно всі верстви населення; Найсв. Тайни будуть виставлені цілий час.

Для учасників з далеких закутків старася комітет о помешкання і провід в місті, о дешевші залізничні білети, зглядно окремі поїзди. З нагоди конгресу можна буде звидіти прекрасну виставу церковних творів шукти.

7. Звідки беруть ся середники на уладжене конгресу? Окрім жертв і вкладок тих, що користатимуть із збільшеного напливу чужинців, зберуть ся відповідні грошеві середники з вкладок осіб або родин, що брати муть участь в конгресі, коли зголосять ся до участі і виплати стало визначену ціну 10 К. За се можуть они брати участь в усіх чинностях конгресу, одержувати відзнаки, провідниця у Відні, а також точний, ілюстраціями прикрашений звіт, який їм вишле ся сейчас після появи з печаті.

Хто лише в поодиноких днях брати ме участь в конгресі, має замовити собі карту учасництва по 2 К за кождий день після свого вибору, а мати буде він через те, як член право 50% знижки на залізницях.

Участ в благодатях конгресу можна брати і без особистої присутності. Через висилку жертви на цілі конгресу одержить кождий душевні ласки і користи і одержить згаданий звіт, в якій зреферований буде конгрес в цілості, отже й з проповідями, бесідами і т. д. і становити буде прикрасу на родиннім столі.

Спішіть отже численно на ехаристичний конгрес до Відня! Сеж буде достойно чести Найвишнього, утаємного в Найсвятійшій Тайні,

се буде вартне в честь Австро-Угорщини перед свігом показати, що з нами всі, великі і мали, на перегони змагають вчинити ехаристичний конгрес триумфом св. віри. На конгрес в Монреаль в році 1910 поспішив хор співаків з Пітсбурга 800 англійських миль на власні кошти, щоби прославити ехаристичного Царя гимном „Tantum ergo“.

Хтож не може особисто явити ся, повинен заосмотрити ся картою учасництва у свого пароха і прийняти св. Причастіє в своїй рідній місцевині, щоби і конгресови допомогти і благодати з него плиучи узяскати.

Всі інформації, котрі належить засягнути у Відні, уділяє: Zentralstelle des eucharistischen Kongresses — Wien I, Stefansplatz N-ro 5.

Політичний огляд

Заграниця.

Італійсько турецька війна не приносить нічого нового. Очи всіх звернені тепер на Туреччину, в якій нутрі переживав ся важний перелом: борба правительства з парламентом. Султан, як здає ся, розвиває парламент, мимо протесту населення.

На полі борби повна тишина. Триполітанські послы Фергара і Баруні вислали з поміччю турецької печати отверту телеграму до італійського правительства, в котрій протестують проти поширювання з поміччю літаків прокламацій до триполітанського населення, визнаючи до зложення оружя.

Ворохобня в Китаю. Російські війська переступили в 3 місцях границю Монголії. Проголошеня протекторату над Монголією надіють ся кождої хвили.

Рівночасно обсадили Монголи вчера манджурске місто Хайляр, положене на лінії транс-сибірської залізниці. Китайські власти і мешканці втекли до російських колоній. Монголи організували нові місці власти.

В нутрі китайської держави така ситуація: Ворохобні війська в силі 25.000 людей рушили на Сіанан, инший відділ готується до маршу на Пекин. Цісарський двір леда хвиля втікає до Еголь, шукаючи там для себе захисту.

Англія, задививши ся на Росію, вислала знова 2 баталіони піхоти з Бомбаю до Китаю.

Ось картина розпадаючої ся китайської багатоміліонної держави під сю пору.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

— Календар. В середу: руско-кат.: Соб. 70 апостолів; римо-кат.: Антонія. — В четвер: руско-кат.: 14.000 дітий убит.; римо-кат.: Гігінія.

— Відслонюють своє личко. Коли наслідком адекої темряви поширюваної рсифільским духовенством серед Лемків душу — вірування Лемка покривлено та, що стоїмо нині перед грізними об'явами релігійної схизми а душу кожного щирого католика і Русина прошибав крик болю над судьбою своїх безталанних братів, в сій хвилі відслонює правдиві причини схизмофільського тяготіння на Лемківщині якийсь „Лемко“ в „Прикарпатській Русі“ (ч. 668), пишучи:

„Причини переходу лемков в православ'є, это во первых, народныя преданія (!) во вторых правительство (читай Бобржинский) в союз съ перемышльской консисторией. В сущности лемки православные со временъ принятія христіанства (!) и такими себя считаютъ. Я припоминаю себѣ свои дѣтскіе годы, когда мой отецъ, неграмотный крестьянинъ, говорилъ маѣ о православіи и уніи, и говорилъ, что унію намъ насильно навязали, о чемъ не спрашивали народа, ввиду чего мы остаемся и дальше православными, какъ наши дѣды и прадеды. Такъ думаютъ и учатъ своихъ дѣтей, изъ рода въ родъ почти всѣ лемки, тѣмъ болѣе, что видятъ чистый восточный обрядъ

въ Америкѣ въ православныхъ святыхъ, которые прилежно посѣщаютъ и на родину почти всѣ возвращаются православными. Этого не можетъ имъ запретить ни наша организация, ни уніатскіе священники, ни даже всемогущій намѣстникъ Галичины. Спрашивается, почему они не заявляли этого официально? Потому только, что всѣ приходы на Лемковщинѣ занимали священники русскихъ убѣждений, хотя отчаянные католики, но какъ хорошіе политики, они обходили вопросъ православія, не затрагивали этой чуткой струны своихъ прихожанъ и за это лемки прощали (!) имъ уніатство. „Придетъ время“, говорили.“

Нехай буде і так, що „народныя преданія“ серед Лемків схизмофільські, хотия се свідомо лож. Однак хоч би й так було, як пише „Прик. Русь“, то запитаємо, хто ті „преданія“ в самих початках між Лемками поширював, піддержував, розбуджував? Хто серед найбільше темного племені нашого „політикував“ зі схизмофільськими симпатіями, щоби мовляв „не затрагивать этой чуткой струны своихъ прихожанъ“, місто з апостольского ревностію розвіяти темряви схизмофільского мракобсія. Що вчинили в сій переважній справі „священники русскихъ убѣждений, хотя отчаянные католики?“ Нічого — се признає сама „Прик. Русь“. І за сю ширість належить ся дописцєви „Прикарпатской Русі“ подяка.

— Помічена з Підгір'я. Пишуть нам: З якого становища не дивити ся на розвиток нашого народного життя, а одна з вдовольних зазначати, що йде він нестримним походом вперед до лучшого. І то на всіх царинах життя. Правда, пераз годі не зневірити ся. Нераз терте суспільних сил розхвилює наш рідний лан, а на овиді показують ся чорні зловіщі хмари, правда, пераз биють в нашу працю громи, нищать її бурі тучі, але після того прояснює ся овид, уступають хмари, а блеск життя сонця знов опромінює просторий наш лан. Із купелі життєвих невгод ми виходимо все кріпійші. Коли переживаний нами саме тепер час є порою вельми непривітною для нашого народного розвитку, бо всеполюки в подоланнях таки на добре збирають ся до нас, а другі знов народні відступники безсоромно звиваючи всіми способами нищити українство, мовляв „мазепинство“, то в нідрі нашого національного організму, немов у відповідь на такі оклики, прокидають ся щораз то нові життєві сили, що забезпечують наше національне естество.

Пишу се на основі практичних помічень, винесених мною із нашого Підгір'я. Мої помічення се факти.

В сільській хатині сидить кругом стола 15 до 20 людей, різного віку. Сидять тихо, хоч маком сій. Один з них, молодий господар, читає на голос „Історію України“ Аркаса; читає з перенятєм і щиростю. Таке саме перенятє — глибоке відчутє читаного малює ся на обличчє слухачів; із очей їх немов вичитаєш перетворюване нашої славної минувшини в їх душах.

Не проймаючий се вид?

Рідко Христове. Збирають ся сільські колядники гуртами. „Старші братя“ колядують на потреби церкви, „молодші братя“ на будову нової Церкви, „сестриці“ в хосен свого братства, а молодіж.. на „Рідну школу“. Так є на „Рідну школу“. Коли в списі жертв найдете заколядовану суму 36 К, то визнаєте. де така добра і патриотична молодіж.

Ще один із важніших фактів.

Перед 10 літами приходила в мною описувану підгірську місцевину одна-одинька часопись, і то „Русское Слово“. Тепер довідую ся і переконую ся, що „Свобода“ є в селі 7 примірників, 1 „Основа“, 4 прим. „Громадського Голосу“, 2 прим. „Вперед-у“, членів „Пресвітія“ є 16. Приходить і прим. „Голосу Народу“ — але даром.

Коли перед 10 літами можна було продати нашого селянина немов „кота в мішку“, не питаючи его роду, то нині відповість вам селянин на наш запит, хто він такий, з гордістю: „я Українець“.

І багато, пребогато можна би ще навести, не поодиноких фактів на доказ зросту і поглиблення національної свідомості в народі — кріпшання нашої національної сили.

Се були би відрадні об'яви. На жаль побіч сеї чистої струї пливе ще друга каламутна. Маю на думці зріст радикалізму, байдуж.

ности в справах віри і Церкви у нашого селянства на Підгір'ю.

Причини цієї нездорової прояви серед нашого доси вельми релігійного народу є всілякі: агітація Трильовського і його попіхачів, поширене індивідуально або й прямо ворожої св. Церкві печаті. Се загальнозвісні причини, не раз — не два в „Руслані“ підношені і обговорювані. Але є ще одна важна причина, якої у нас звичайно, не видить ся, чи не хоче ся видіти. Сею причиною є недомагане більшої частини духовенства на Підгір'ю в якій небудь праці поза Церквою. Коли давніші священники всюди вели перед і всі нитки суспільно-культурної роботи сходили ся в їх руках, то тепер, не знати чому, дали собі священники майже добровільно витрутити провід народу з рук, полишаючи его на жир радикально-соціалістичній демагогії. Давніші вельми діяльні на народній ниві священники, не раз на просьбу селян (знаю факти) помочі їм в культурно-політичній праці, тепер відповідают: „Моя хата з краю...“ А се якраз вода на радикальний мляв. І дивуй ся потім, що такий Трильовський, кидаючи ся метко в народну масу стає его богом. Що священник в церкві збудує, то компанія Трильовського, не маючи сальної конкуренції, поза церквою, знищить.

Пишу се не в докір, але як просьбу і остерогу до священства Підгір'я в нинішній трудний для Церкви і нашої народности час.

Коли над нашими головами шумить зловіща буря, коли в масах народу щораз живіше бє живчик самопочуття, треба прозоро глядіти на духа хвилі, щоби краса будучина нашої Церкви і народа застала нас на становищі добрих і гідних синів. А підвалини сего становища будуймо на християнсько-суспільних основах. — *Свій.*

— **Пощестні недуги під Львовом.** Міський фізикат оповіщує, що в околицях Львова панують пощестно: шкарлатина в Бродках і Любіню, черевний тиф в Руданцях і Пісках, червінка в Глуховичах коло Гаїв і коклюш в Жиравці.

— **Слинка в Галичині.** Урядовий виказ подає, що в днях від 6. до 13. січня с. р. було в Галичині навіщених пощестію слинка 53 повітів, 227 громад і 6574 загород. З того припадає на східну Галичину: 31 пов., 144 громад і 4.860 загород. Найбільше заселених громад є в повітах: бережанським і городеньським по 13, зборівським 12, золочівським і ліським по 10, добромільським 9 і ставіславським 7.

— **Збори адвокатських кандидатів** відбули ся в неділю в саях адвокатської палати, щоби застановити ся над становищем, яке адвокатским кандидатам слід заняти супроти проекту нової ординації адвокатської. Референт справи др. Тавбес вказав на потребу цілого ряду змін і доповнень у новій ординації. Найважливіші домагання адвокатських кандидатів отці: 1) Допущення до виділу адвокатської палати 3—5 делегатів з поміж кандидатів адвокатури з дорадним голосом у всіх справах та з рішачим голосом в справах адвокатських кандидатів як прм. в справі вписання на лісту, почислення і потвердження практики і т. в.; 2) допущення до складу дисциплінарної ради 3 членів з поміж адвокатських кандидатів з тим, що дисциплінарна рада в випадках, про які кандидат є обжалований, має складатися ся по половині з адвокатів а по половині з адвокатських кандидатів; 3) утворення в законодавній дорозі обов'язкових союзів адвокатських кандидатів, до яких належали би всі адвокатські кандидати, вписані на лісту кандидатів в околиці кожної палати адвокатської. Після довгої дискусії порішено звернутися з відповідним меморіалом до президента міністрів, міністра внутрішніх справ і судівництва та до адвокатських палат.

— **Сніжна заверуха.** Від наших Різдяних сьвят забрала ся здорово до нас зима. Мороз не спускає менше — 10 степ. Нині від нощі мете густим снігом, який стелить ся грубою верствою на дахах і на уликах. Сегорішня зима заповідає ся остро. Сто літ тому — як пише „Gaz. Lw.“ — була зима дуже тяжка. Навіть Дунай під Віднем і Будапештом був замерз так, що можна було по нїм їздити возами.

Як звичають телеграми, у цілій південній Росії настали страшні замети. Поїзди курсують дуже мало і то лаше на тих шляхах, де в поміж залізничодорожним робітникам прийшло військо. — В Нью Йорку теж замети-

ли та морози, яких люди не памятають від 8 літ. Ба навіть в горячій Італії, зглядно на її берегах лютує хуртовина.

— **Відложене військової бранки.** Віденський „Fremdenblatt“ пише: Перед кількома днями часописи оповістили, що військова бранка буде сего року пересунена на пізніше з річєвих причин і з причини технічної натури. Сю вістку подекуди зовсім хибно вьяснювано. Далше подає „Fremdenblatt“ історичне предствленє справи і так кінчить: Мимо набіжних здогадів виявляє ся з того, що до відложєня бранки довели виключно причини, які випливають зі стану в Австрії і які находять повне оправданє в стані справи в сій половині монархії. Колиж говорить ся, що відложєне бранки принесе шкоду тим, що мають ставати до бранки, то інтересовані чинники можуть скорою парламентарною полатою військової реформи зменшити ту можливу шкоду.

— **З вірідостойних залізничних кругів** довідуює ся „Gaz. Lw.“, що вісти, які появляють ся від якогось часу в львівських дневниках про мнимо величезні шкоди заподіяні наслідком сироневіреня в львівських залізничних магазинах, котрі то шкоди доходять мнимо до соток тисяч корон, є пересадні. Справджено вправді недостачу певної кількості посилок, однак шкода яку повіс залізничний скарб, не є розмірно така висока, про що свідчить найліпше факт, що за украдені товари в 1911. р. в цілій околиці львівської дирекції, т. є в усіх 152 станциях і місцях експедиції товарних посилок виплачено 50.000 К відшкодованя (з чого значна часть припадає на вугіль).

В справі онодішнього нещасливого випадку на тутешнім залізничім дворці, якого жертвою упав магазинєр Півонський, а що до котрого заходило підозрінє убиства, доносять що судова секция тіла виказала, що Півонський дістав ся живий під колеса поїзда, а не як догадувано ся, підкинєно трупа.

— **Жертва бандітизму у Львові.** Від кількох тижнів шукала поліція пильно якогось Володислава Бялоня false Берези, на яким тяжіло підозрінє співучастя в морді при ул. Длугоша, довершєнім на сторожеви дому під ч. 19. Однак Бялонь вмів так зручно затирати за собою сліди, що не помогли масові польованя, роблені спеціально на него. Поліція знала вправді від різних своїх конфідентів, що Бялонь є у Львові, однак не могла впасти на слід, де перебуває.

Вчера знова донесли поліції конфіденти, що Бялонь перебуває у якогось Шопського, заметкалого на Брандштеттерівці ч. 206. Комісар поліції Писарський, дібравши собі найсильніших трох агентів: Куранта, Янкевича і Зайнфельда і кількох жовнірів, вирушив на виправу. Вєі зближали ся до вказаного їм дому поодиноким не звертаючи на себе уваги. В домі було темно — доказ, що всі домашні вже спали. Обсаджено сейчас вікна, двері а комісар Писарський разом з агентами впає до помешканя. В комнаті повстав в тій хвилі стук падаючи на землю предметів. Се Бялонь, пробудившись, шукає скоро револьвера, що лежав біля него, причім трутив на землю грамфон і інші предмети. Агент Курант, зорієнтувавшись ся скоро в ситуації, кинув ся на Бялоня. В сій хвилі впали стріли. Бялонь стріляв в темній комнаті на сліпо в напрямі атакуючих, і з знаменитого магазинного револьверу Байярда. Один з перших вистрілів досяг агента Куранта. Поцілений в серце впав Курант на місце. В сій хвилі прискочив агент Зайнфельд до Бялоня і схопив его за горло. Судьба Куранта була би постигла і Зайнфельда, коли би не щасливий для него випадок. Іменно тілза одного з вистрілєних патронів не вискочила і загамувала діланє револьвера. Супроти того Бялонь, вистрілявши 6 набоїв, був беззбройний. Агенти входячи до помешканя були рівнож уоружєні в револьвери, тож відповіли на стріли Бялоня стрілами. Одна з них влучила Бялоня в черево, і нанєсла ему досить поважну рану. Бандита сейчас зв'язано, придержуючи рівночасно й другог, достойного Бялоньови товариша, Шопського. Коли засьвічено, Курант вже не жив. Візвано рятункову поготову, яка лиш сконстатувала смерть Куранта. Бялоня по заосмотрєнію відставлено до тюремного шпиталю.

При ревізії, переведений в мешканю Шопського, найдено одяг Бялоня, 2 витрихи, свердик і кілька острєх набоїв. Як страшною мусіла бути сцена, що розіграла ся в помешканю Шопського із Бялонем, свідчить стан ко-

місаря і агентів по повороті на поліційну інспекцію. Нечуване здєнервованє не дозволяло їм прямо говорити, а агенти плакали. Бялонь буде жити. Спійманє его дорого окупленє, бо житєм одного з найліпших агентів, що сумлінно сповняючи свою службу, віддає житє на становищі.

— **Картофлі гниють** З Товмача пишуть: Гниє картофель в товмацкім повіті є так велике і загальне, що потягне он за собою не лиш падєнє багатьох сільських господарств, але навіть дідачі потерплять на сїм. Гниють картофлі, без згяду на се, чи копано їх не ред, чи по осінних приморозках. В повіті згнило багато штук худоби і коний з тої причини, що кормлено їх зіпсованими картофлями. Вже тепер багато господарів позбуває ся безрог примусово, з причини браку картофеля, бо в ямах і копцях згнили они цілком так, що вже пині є они причєвлені купувати картофлі на поживу для своїх родин а на весну треба буде сироваджувати бараболо для засїву з дальших сторін. — Така сама нужда і голод в цілій східній Галичині.

— **З причини сніжних заметїв** здержано дня 12. с. м. загальний рух на льокальній залізницї Бірки великі Грималів, а дня 12. с. м. товаровий рух на шляхах Вагнанка-Іване пугсте і Тересин-Скалат та загальний рух на шляху Біла Чортківська-Заліщики, всюди аж до відкликаня.

— **Побіте шпїонки.** В слїдчій вязницї тутешного кравового суду перебуває, як звєсно, 11 шпїонів, між котрими находить ся З Кухаревська, суджена головного ватажка цілої сїї шпїонської ватаги Ф. Стецишина, котрий сам перебуває тепер в Росії. Кухаревська сидить в казні з іншими жєнщинами. Вчера повстала між Кухаревською а одною з єї товаришок суперечка, а дальше бійка, яка скінчила ся тяжким побитєм Кухаревської.

— **Арештованє дефравданта.** В Кркові арештовано вчера Е. Бялковського, б. секретаря надзорної ради фабрики залізничних возів, пошукуваного стежними листами львівського суду за сироневіренє на шкоду фабрики 3.269К. Він буде відставлений до Львова.

— **Про розправу Мацоха** яка має почати ся в недівгм вже часі, доносять з Пйотркова: На основі дорученого вже акту обжалованя найбільша кара грозить Д. Мацохови, котрий є обжалований о скритоубийство свого брата, за що грозить ему утрата всєких прав і тяжкі роботи від 12 до 15 літ. За систематичне окраданє монастирської скарбони грозить ему 5 літ арештантських рот, а за крадіж з келї помершого о. Гавелчика 5.000 карб. 2 і пів року арештантських рот. Крім сего є він обжалований о підробленє акту вїнчання з Крижановською і акту що до мнимої своєї смерти та о підробленє монастирської печатки, за що знова грозить ему кара до 5 літ вязницї. Єсли буде засуджений за убиство, то інші кари будуть мати лише теоретичне значінє, бо будуть поміщені в першій.

Старчевський є обжалований о украванє убиства і постійне окраданє монастирської скарбони. За украванє убиства грозить ему кара до 10 літ а за крадіж до 5 літ арештантських рот. Олексїєвському за окраданє скарбони грозить кара до 5 літ. Повозчик і монастирський слуга, котрі помагали виносити тіло убитого, обжаловані о украванє убиства, за що грозить їм кара від 5 до 10 літ каторги. Вкінці Г. Мацоховий за украванє убиства грозить кара 10—15 літ тяжких робіт, та менші кари за користанє з крадіжєй, які доконував Мацох.

— **Гроза великого страйку в Англії.** Від якогось часу ширять ся в Англії агітація за проголошенєм генерального страйку гірників. Оноді почало ся голосованє гірничих робітників над питанєм, чи піднімати страйк чи ні. Всєлід голосованя, в якім брало участь по верх 600.000 робітників, поки що се не зовсім звєсний; однак з перших телеграфічних вістий видно вже, що всюди значна більшість робітників заявляє ся за страйком, мимо сего, що визначніші їх провідники є противної гадки. Як доносять з Лондона, справа є в тим більшій ваги, що страйк може євентуально обняти не лише англійських, але рівночасно гірників на цілій сьвітї, бо союз англійських гірників є злучений в тім згляді окремими умовами з гірниками інших країв. З тою можливістю числїть ся англійське правительство дуже поважно і замовило для маринарки дуже великі засоби вугля, щоби забезпечити ся на випадок страйку. За примі-

ром правительства ідуть залізницї, фабрики ітд. Мимо сего можна бути певним, що такий страйк викликає би домашню війну а по кількох тижнях устав би всякий рух на залізницях і у фабриках, а величезна англійська фльота остала би без вугля. Англійське правительство старає ся всіми способами не допустити до вибуху страйку.

— **Подорожєні ліки.** В сїм місяці має появиити ся новий цїнник ліків зі значно підвищєними цїнами. Один віденський апікар каже, що се подорожєнє належить приписати двом обставинам: Передовсім деякі лічвичі середники подорожїли наслідком неурожаю. Так на пр. в Малій Азії спричинив неурожай підвищєнє цін опїятів, морфїни і коденіи, також в Туреччині спричинив неурожай подібні наслідки що до інших ліків.

Спеціально що до кодеїни то єї ціна піднесла ся з 400 К на 970 К. Апікарі вже в цвітні 1911. р. звернула ся до правительства в справі підвищєня антикарських такс, але правительство відмовило. В тій справі ведуть ся тепер переговори межі апікарями а правительством.

Другою причиною подорожїня ліків є картель фабрикантів, котрі щораз підносять ціни. Є се заграничні фабрики, від яких на жалє австрійські апіки є зависимі. В сєй спосіб мають подорожїти ціни около 60 ліків. Найбільше подорожїють наркотики мнші ліки мають подорожїти о 5 сот. на 100 грамах.

— **Чужа нирка.** В Філядельфї доконав лікар Гаммонд при участі великого числа лікарів з різних сторін Зєдин. Держав і Канади операції хорої нирки. Оперований пацієнт хорувєв від довшого часу на грузлавку нирок, усунєнє отже знищеного органу і вложєнє на его місце здорового, уважєно оданоким ратунком. Др. Гаммонд вийняв нирку з сьвіжо помершого наслідком переїханя самоїздом чоловіка і вложив єї на місце хорої нирки. Операція є мала удати ся як найліпше. Була се вже друга подібна операція. В попереднім випадку др. Карелї в Н. Йорці уживав в тій цілі нирку пса.

— **Дрібні вісти.** В Тарнові застрілив оноді 19-літній сьлюсарський чєлядник Скорупа свою суджену 17-літню Сьвйонтківну а опісля прострілив себе смертельно; причиною мала бути нещасна любов. — В Відні арештовано оноді тарнівського листоноша Кар. Сухомєла, котрий сироневірів в останних часах поверх 1.000 К і утік з Тарнова. — Карний трибунал засудив на 2 місяці вязницї міського ветеринаря М. М. з Сокаля за побиранє гонорарів за урядові чинности. — При ул. Серсєкїй у Львові найдено тіло якоїсь жєбрачки. Візваний лікар ствердив, що смерть наступила наслідком замерзнєня.

Оповіді.

— **Надзвичайні загальні збори Руского Товариства педагогічного у Львові** відбудуть ся дня 2. лютого 1912. о 10. год. рано в салї філії рускої гімназії (Народний Дім, II. поверх). На порядку деннім: Зміна статута. З огляду на вагу справи просять ся о численну участь. Від Виділу Руского Товариства педагогічного: о. Тит Войнаровський, голова. Конст. Малицька, секретарка.

— **З Дирекції рукої гімназії в Перемишлї.** Іспити приватні і вступні відбудуть ся в днях 31. січня, 1, 2, 3. і 5. лютого. Що до вибору речинця належить порозуміти ся з Дирекцією устно або письменно в останних днях січня. — *Дирекція.*

— **З Рогатина** доносять нам, що 13. січня с. р. підчас великих морозів замерзло двох парубків, а то Авдрій Макар і Ян Рихта, які в підпитім стані вертали зі сватаня домів. При замерзлєх знайдено ще фляшку з горівкою. Тіла їх відставлено до місцевої трупарні.

— **З залізниць.** Ц. к. Дирекція будови залізниць у Відні розписує у „Wiener Ztg“ будову части шляху Рудольфсверт-Метліно а то: будову шляхів, уложєнє і вишутрованє наверх, виконанє будинків, огорожєнь, доставка і уставленє залізничних знаків і доставка граничників. Оферти приймає ц. к. дирекція будови залізниць у Відні VI. Gumpendorferstrasse 10. найпізнійше до 1. лютого 1912. год. 12 в полудне. Близні услівя і пляни можна переглянути в згаданій Дирекції або в бюрі траси в Рудольфсверт.

Посмертні оповістки.

— О. Тадей Міччалевиц, парох в Руді лівній, перемиської єпархії, помер в 74. році життя, а в 51. році священства. В. с. п.!

Олександр Барвіньський.

Додаток до „Споминів з мого життя“.

Листи П. Куліша, писані до мене.

XVI.

Відень 20. цвітня 1871.

Гей, стійте, діти,
ладу ждіте!

(Сборникъ Украинскихъ пѣсень, изд. М. Максимовичем. Київъ 1849, стр. 76.)

Правда, по програмі Танякевича, не буде достойною молоді Русі: нема в її со-рудників, ні грошей, ні людей доволі. За-веде ж вона полемику з Основою, і тільки її роздражить, на шкоду деяким питанням літературним. Як буде в вас Св. Письмо, тоді можна думати і про літературний місяцевий чи тиждневий орган, який щоб поважно вас репрезентував. Основа, з самої політики своєї, певно буде з ним ладити.

Програму Основи подавати ні від кого. Що зробили і що мають люди, котрі пода-дуть програму? Певно, Основа зоставить їх без відповіді; а сам вони самі наклічуть на себе зневагу. Поки що, Основа робить таке діло, якого не здоліли робити редактори Пра-вди, і ся її робота не коштує нікому ні од-ного гульдена. У кого є охота писати, тому вона дасть у себе місце, якщо б ще, здасть ся, нікому не відмовила з дописувателів.

Ми не маємо з Основою жадної соли-дарности, тільки ж не можемо не похвалити її за зручність, з якою вона підхопила питання про духовенство галицьке. Коли вона буде собі консеквентна, то і в інших питаннях не-стояти не різко від партії літературної (не-політичної). Коли ж би вона показала себе газетою людською, або дурною, то ще мати мете час до протесту і реакції; а тепер тре-ба збирати силу та робити найближче кожно-му діло.

Така моя рада; хоч слухайте, хоч не слухайте. Я бачу добре хибні Основи і слабії сторони, тільки ж і при всему тому не на-падав би на неї, поки вона не зробить ся шкодливою народности руській.

Зробіть ласку, пришліть міні зараз адрес Танякевича. Посилаю Вам 18 примірників Матеея (а 19-ий брошюрований для Вашої бібліотеки.) Ціна тим що оправлений в поло-тно з загонутими крайками 15 крейц.; що в полотні, та крайки обрізані — 14 кр.; а в па-пері — 13 кр.

Неоправлених, а тільки брошюрованих нема більш до якогось часу; а ціна їм 10 крейц.

Кожний 6-й примірник — на користь то-му хто розпрудуватиме.

Коли треба ще, напишіть, я зараз при-шлю.

Св. Марко вийде в світ через три дні; Луку вже складають.

Що Вам казав брат Ваш Володар про Псалтир. Він міні не відписав на телеграму и на два листи. Досі не маю чистого первого аркуша, щоб бачити, як він печатаєть ся.

24. цв. 1).

Друже Александре!

Нехай ніхто не нарекає на мене, що я зупиняю молодого духа. Міні тільки жаль тих грошей, що неможні люди викинуть на друк, і того часу, що можна б обернути на що користніше: бо не вбачаю великого ре-зультату з чесного жертвування Вашої моло-діжї на Правду. Коли робити що для справи народної, то треба так до того приготуватись, щоб її не зневажити перед очима в против-ників. Тепер же нікому ще спорудити поважну часопись літературно. Коли ж погано орати, то краще виригати. Та чи кожен же зрозуміє так мою раду, як Ви?

Посилаєть ся Вам сьогодні 335 прим. Св Матеея и 140 пр. Св. Марка. У Львів до брата Володаря послано 100 пр. Матеея. У Березовець 2) Скоморовському 200 пр. Матеея, в Заставу 3) Слюсарчукові 50 пр. Матеея, у Потиліч Боронцеві 24 пр. Матеея. Се все поросилав Ів. Пулюй. Більш нікому ще не посилено. От я міркуєть самі, куди скільки посилати. До Львова я вишлю сам на руки п. Володаря ще скільки треба, скоро снові стять мене, що хоч 80 примірників из сотні розсиродано: бо часу в нас мало, то хоч одним днем менше непотрібного відсилення на поч-ту, и те нам робить ріжницю. Про се вже на-писав я до п. Володаря, котрий сновістив ме-не про Псалтир.

Хто купить 5 примірників, тому 6 й да-єтьця gratis. Гроші з прискриночка можна ужи-вати на поштову переїску.

Про Львівського біблійного кнагара дбає Віденьський біблійник: він купив у нас на-цього 12 примірників.

Що зберете з продажі, відлічуйте поч-тову переїску и знов ховайте в прискриноч-ку, а до мене прошу висилати, на мєє імя, кожний десяток гульденів, що набереться 4): бо видатки на друк великі, и булоб добре, колиб розпродаж хоч трохи помагала задо-вольнити Соммера.

Св. Луки складаєть ся вже голова IX. 6-й примірник не буде велика нагорода старателям діла євангельского. Шкода, що не можна їм дати 5-ого!

Про кнагарні не думайте. Віденьський Herr Klemm узяв на себе всі переїсправи з кнагарнями. Їому не даєть ся 6-го примірни-ка, а позволяєть ся продавати по чим хоче, аби міні виплатив за кожен примірник 10 крейц. Оце ж я роблю рабат з 10 крейц. і шістьм примірником тільки для приватних розпруд-увателів хто б вони ні були. Найбільше ж хо-тілось би мені дати сей чесний заробіток учи-телям нормальних шкіл та вбогим Священ-никам.

1) З Відня 1871. — Ол. Б.

2) Повинно бути: Березовицю. — Ол. Б.

3) П. б. Заставу. — Ол. Б.

4) Через карточку, що звєть ся, коли не помиляюсь, Postsendung.

Телеграми

з дня 16. січня.

Оломуц. Вчєра відбула ся ту розправа проти наймички Фр. Бенірше, котра хотіла отруїти сестру, щоб стати відтак однією спадкоємницею майна по родичах. Бенірше, котра затровними тісточками хотіла згладити сестру, а лише припадково отруїла двоє ді-тий учителя, у котрого та сестра служила, за-судив суд присяжних на кару смерті через повішення.

Астрахан (ТКБ). Урядово доносять, що крига, на котрій находила ся рибацка лодка з 109 рибакими, затонула.

Льондон (ТКБ). Дієвники доносять, що два баталіони піхоти рушили з Бомбаю до Китаю.

Вже вийшла брошура п. з.

В обороні правди і чести,

відповіді радн. Двора Ол. Барвінь-ского, д-ра К. Студинського і д-ра Ос. Маковєя на напасти „Діла“. Стор. 99. 16-ки. Ціна 50 сот. Набути можна в кнагарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, Ринок часло 10.

Позір! Важке для П. М. Учителів.

Основи перспективи з 95 рисунками до-лученими до тексту, апробовані буковинського ц. к. Радою шкільн. кравею. Уложив Мих. Коц. Ціна брошур. 2 К 10 с, опр. 2 К 40 с. Тогож автора появилась шойно з друку брошура п. з. „Новий напрям в науці рисуни-ка“. Важні замітки про методу рисуни-ка в школах і продає ся по ціні 30 с. — Обі книжки мож-дістати в Канцелярії Р. Т. П. Львів, Мохна-кого 12; в кнагарні ім. Шевченка Ринок ч. 10 а також у автора ул. Солодова ч. 1.

Конкурс. В Руськім Інституті для дівчат в Перемишлі є вільна посада учительки музики на фіртепані. Першеньство будуть мати ті, що викажуть ся сьвідомством покінченної школи музичної. Подане одвітно у документі ані належить слати зараз до заряду Руського Інститута для дівчат в Пере-мишлі. Виділ

3 публичної ліцитації, походячі нові меблі продають ся по слідуєчих цінах: Сепесийний креденс К 45, отомана К 26, шафи К 30, спаль-ня К 190, ідальня К 140, столи К 9, уладже-ня кавалерської кімнати К 120, плюшеві сальо-ни К 90, магонізовані сальони К 180. Крім сего чимало образів, крісел, столів, шаф, кре-дегів, канап, столиків, занавіс і фіранок. — ДРОТЕУМ ул. Ліндога ч 7 (бічна Коперника). По озуміне з провинцією листовне.

УВАГА! Наше підприємство купує і по-средничить в продажі меблів з приватних до-мів, з конкурсних і спадкових мас — при-ймає усю обстанову до переходування. Перша найбільша 25 покоїв богато заосмотрена

Др. Богдан Барвіньський:

Зїзд галицького князя Данила з угорским королем Белею IV. в Прешбурзі 1250 р. Істо-рично критична аналіза. Львів 1901. 16° ст. 18. — Ціна 10 сот.

Жигимонт Кейстутович, великий князь Ли-товско-руський. Історична монографія. Жовква 1905 8° ст. XIV+170. — Ціна 2 К.

Прешбурский зїзд в справі спадщини по Габенбергах. (Причинок до історії великого австрійского безкоролівя). Львів 1903. 8° ст. 70. — Ціна 30 с.

Zygmunt Kiejstutowicz, książę starodub-ski. Львів 1906. 8° ст. 28. — Ціна 50 с.

Історичні причинки. Розвідка, замітка і матеріяли до історії України-Руси. І. Жовква 1908 мал. 8° ст. 170. — Ціна 2 К.

Bogurodzicza dzewicza a історичні ви-сновки д-ра Щурата. (В інтересі історичної пра-вди). Львів 1906. мала 8° ст. 41. — Ціна 20 с.

Історичний розвіз імени українсько-рус-кого народу. Львів 1909, мал. 8° ст. 41. — Ці-на 40 с.

Історичні причинки і т. д. П. Львів 1909, мал. 8° ст. X+94. — Ціна 1 К 50 с.

І. Шевченко яко „атеїст“ та поет „ненави-сти“. І. Безіменні „герої“ і їх кертична робо-та. (Дві відповіді клеветникам Шевченка) Львів 1910. мал. 8° ст. 16. — Ціна 10 с.

Дістати можна в кнагарні Наук. Тов. м. Шевченка у Львові, Ринок 10.

Найприступніші оферти

Артистична переплетка книжок

Львів, Ринок 10, дім тов-а „Просьбіта“

приймає в переплет:

всякого рода наклади.

Книги торговельні і бюрові.

Книги церковні, Євангелія.

Книги бібліотечні і т. п.

Сталим відборцям і брат-ствам церковним уділя

кредиту.

Розклад їзди залізниць у Львові.

Відїзд з Головного двірця до:

Приїзд на Головний дворець з:

рано	перед пол.	по пол.	вечер	в нощі		рано	перед пол.	по пол.	вечер	в нощі
3:40	8:22*	2:45*	7:00*	11:10	Кр. ова	5:50	9:00*	—	5:48	9:50
—	8:45	6:05	7:20	12:35*	Кр. ова	7:30	10:15	1:30*	8:25*	2:22*
—	—	5:46	—	—	Мшани	—	—	—	7:15	—
—	—	3:50	—	—	Раше а	—	—	1:10	5:40	—
6:15	10:40	2:18*	8:46	11:13	Підмоличиск	7:20	11:55	2:10*	—	10:30
6:00	—	2:35	8:38*	—	Красного	—	8:18*	—	10:10	—
—	9:15*	2:20*	—	10:48	Чернівців	8:05	—	2:05*	—	9:34
—	9:37	—	—	2:50*	Чернівців	—	—	5:52	6:26*	12:05
—	—	3:05	—	—	Савісла ота	—	10:25	—	—	—
—	—	—	6:29	—	Колом І	8:45	—	—	—	—
6:00	—	1:45	6:50	11:25	Остр я	7:28	11:40	3:45	—	11:00
7:30	—	1:45	6:50	—	Лавочного	7:28	11:40	4:25	—	11:00
6:35	9:05	3:40	—	10:40	Самбора	8:09	9:58	1:40	9:00	—
7:55	—	2:28	7:49	11:35*	Рави р. Брухович	7:33	—	1:26	8:00	—
6:06	7:22	—	—	11:35*	Брухович	—	—	—	—	—
8:20	—	—	—	6:00	Яворова, Янова	8:15	—	4:30	—	—
5:8	—	—	6:16	—	Підгайців	—	11:15	—	10:20	—
5:58	—	—	6:16	—	Винників	—	11:15	—	10:20	12:16*
7:50	—	2:50	—	—	Стоянова	—	10:04	—	6:30	—

Відїзд з Підзамча до:

Приїзд на Підзамче з:

6:30	11:01	2:33	9:09	11:33		7:01	11:3	1:55*	10:13
—	—	2:52	8:51*	—	Підмоличиск	—	7:49*	—	5:16
6:12	—	—	6:30	—	Красного	—	10:54	—	8:52
6:12	—	1:30	6:30	10:40*	Підгайців	7:26	10:54	6:24	9:27
8:12	—	—	5:38	—	Винників	9:42	—	6:11	9:27
—	—	—	—	—	Стоянова	—	—	—	—

Відїзд з Личакова до:

Приїзд на Личаків з:

6:31	—	—	6:51	—		7:08	10:36	6:06	9:36	—
6:31	—	—	1:49	6:51	Підгайців	—	—	—	9:36	—
—	—	—	—	—	Винників	—	—	—	—	—

* поспішний поїзд. поїзд поки що не їздить. Є лише в неділі. К в суботи і неділі.